JUDINNAN.

Svensk original.

—af—

A. L.

Forts. från föreg. n:r.

V.

Carlsborg.

24 juni. O, så härligt här ute i Guds fria natur. För tre veckor sedan kommo vi ändtligen hit till vårt förtjusande Carlsborg. Det låter ståtligt detta namn; men det är dock blott ett litet ställe. Det ligger högt, derför fick det heta borgen, redan innan här blef bygdt; när sedan farfar köpte och anlade stället, fick det heta Carlsborg efter honom. På den ena sidan ha vi skogen, den mörka, djupa furuskogen med sina susande trädkronor; hvad det är skönt att gå der och höra vindens mäktiga röst; det känns så tryggt derinne; jag tänker på Elias på Tabor, sedan stormen och jordbäfningen gått förbi, och det sakta vädret susade fram: det är Herrens röst uti naturen. Der uppe på spetsen af berget ha vi också en förtjusande utsikt; en solig sommarmorgon är der af den mest leende beskaffenhet. Mälaren ligger framför oss med sina uddar och holmar, klädda med ljusgröna björkar, hvars hvita stammar ge skogen ett gladt utseende. Många vackra landtställen titta fram ur björkdungarna, somliga hvita som snö, andra ljusröda eller gula, som rosor i en stor bukett. På afstånd ser man segelleden till Stockholm, som äfven på denna sidan är ganska liflig; ibland kan man ej räkna seglen der ute på fjärden, och mellan dem tränga sig beställsamma ångbåtar fram, under det att segelskutorna ofta få ligga makligt och kryssa eller vänta på vind.

Till glanspunkt uti taflan ha vi slutligen vårt eget trefliga hem med den vackra byggnaden med frontespis. Der uppe är just mitt fönster med utsikt åt sjön; inunder är sängkammaren och mammas lilla kabinett och förmaket. Der nere åt framsidan midt för verandan ha vi den stora förstugan, allas vårt favoritrum, der vi mest vistas, då det är varmt. Matsalen ligger åt andra sidan; hörnrummet och det bredvid, som vetter hitåt, det är pappas rum. Stackars pappa, han är mycket ledsen öfver mig, jag undrar just, hvad han nu tänker. Men det är ju blott till mig sjelf jag talar; inte behöfver jag då berätta detta allt. Dock, min bok är icke jag, och ändå icke någon annan: det är just det roliga.

Det är just en sådan vacker, solig söndagsmorgon, jag sitter här nu och skrifver på berget vid utsikten. Jag har annars många favoritplatser: dernere på bryggan nedanför gården, der kan jag ligga ända ned vid vattnet och höra dess skvalp alldeles inpå mitt ansikte och skåda upp i den blå himlen midt öfver mig; och om jag då sätter mig upp och ser uppåt gården, ser jag alla mina vackra blommor, som just nu börja slå ut, de första, och så ser jag åter byggningen, som hyser mina kära. Jag vet ej hvarför, men jag har kännt mig nära på lycklig, sedan vi flyttade ut; jag vet ju ändå, för mig finns ej lycka på jorden. Då jag fyllde sjutton år, och de kära föräldrarna firade min födoelsedag med att jag skulle slippa bal, som de visste jag afskydde, då kände jag mig dock långt ifrån lycklig. Jag är dem en börda, som de ständigt känna tung, det är ju förskräckligt.

1 juli. I går kom kusin Ferdinand och öfverraskade oss. Jag kom nedspringande från min favoritplats på berget, då en vagn rullade in på gården. Det händer ej så sällan, och jag gaf ej akt derpå, dessa besökande intressera mig ej; men den, som satt i vagnen, helsade mig så hjertligt, hoppade ur och kom emot mig. Jag kände ej alls igen honom. Då vi sista gången sågo hvarandra, var han en smal tanig gymnatist, som alltid disputerade med mig och alla. Går jag längre tillbaka, så kan jag ej neka vissa handgripligheter i hans långa lugg, då han lyckades reta mig. Alltnog, vi ha fordom varit mycket tillsammans, ehuru ej alltid just på så vänskaplig fot. Dock voro fiendtligheterna mest från min sida; han skulle agera kavaljer och beskyddare — fem år äldre kantänka — och det retade mig allravärst. Pappa skrattade alltid åt oss, och jag kan aldrig minnas, att han bannade oss, om vi än voro aldrig så vilda. Vi lekte och rustade mer, än som annars tilläts hemma i de äldres närvaro.

Jag minns det som i går en sommar, då han var ute hos oss på landet och hade ett par andra gossar med sig — han var då tretton år. Vi voro just ett klokt sällskap tillsammans. Gossarna lekte med krut, som gossar pläga göra, och min näsa skulle vara med förstås, men den gången blef hon bränd. De hade anlagt en stor mina uppe på berget, och jag var fasligt intresserad. Just som den sprang med en förskräcklig knall, kom pappa utspringande och fick se sällskapet. Explosionen hade blifvit större, än de beräknat: snart stoda buskarna i ljusan låga och min tunna klädning likaså, som äfven fått med af gnistorna. Ferdinand rullade mig hastige på marken, och inom ett ögonblick var jag räddad, men skrämseln var stor, och häftig som jag var, brast jag i en hysterisk gråt. Så stoda sakerna, då pappa kom upp, ryckte mig ur armarna på Ferdinand, som var på väg att bära mig ner, och ropade med befallande röst till gossarna, att de skulle springa efter folk att släcka elden. Den blef också snart släckt, och jag var alldeles oskadad, utom några lindriga märken på huden, men sedan var ej godt för Ferdinand att stå räfsten. Det är den enda gång jag sett pappa ond på honom. Jag tog modigt hans parti, och som en liten näsvis mops vågade jag falla pappa midt i talet och tänkte strida tappert för min hjelte, som jag då ansåg Ferdinand. Men min mun blef tyst med en kyss, och Ferdinand fick sin hyra; slutdomen blef, att om gunstig herrarna en enda gång till begagnade krut, så skulle de genast forslas till staden och aldrig mer tagas emot på Carlsborg.

— Rasande galant och duktig pojke, sade pappa, då Ferdinand aflägsnat sig; ja, var det inte det jag sade, tänkte jag, men vågade nu ej yttra mig; dock var jag ej sen att underrätta den stackars gossen om vitsordet.

Det goda förhållandet återställdes snart, och tusen andra tidsfördrif påfunnos; den sommaren gick som en dans. Det var en vacker dag mot hösten, jag tror i slutet af september, frukten började mogna i vår stora trägård, och vi lekte, plockade och åto. Ferdinand pekade på ett grannt äpple, som satt mycket högt uppe i ett träd, och frågade om jag ville ha det.

Hans nedlåtande öfverlägsenhet, som jag tyckte, förargade mig, och jag svarade, att jag kunde nog skaffa mig det sjelf, om jag ville ha det.

Gossarna skrattade och gjorde narr af mig.

— Det skolen I väl få se, utropade jag förtörnad, och som en katt kilade jag upp i trädet, hvars grenar växte långt ner, så att det var lätt att komma upp uti det. Jag var förbjuden att klättra, som annars låg i min natur, men nu hade jag ej tid till besinning.

Gossarna skrattade och som jagad klängde jag från gren till gren, tills jag slutligen nådde det omtvistade äpplet, hvilket jag med mycken fart slungade ned på Ferdinand, i det jag ropade triumferande: der skall du få af mig.

I det samma ringde det till maten, och gossarna sprungo in ropande till mig: välkommen efter.

Hemma var mycken punktlighet i allt, och jag blef nu orolig att ej hinna in i rätt tid. Nedstigandet var förenadt med flera svårigheter, än uppklättrandet hade varit i mitt uppretade tillstånd. Jag blef rädd, då jag kände grenarna svikta under mig och gick försiktigt steg för steg, så att det gick ganska långsamt.

Ferdinand kom utspringande för att hemta mig och tog mig just i handen för att hjelpa mig med det sista hoppet, då pappa, som undrande följt honom, stod vid vår sida. Sanningen måste fram, och jag blef helt skamflat skickad upp på mitt rum till straff för min olydnad, oaktadt Ferdinand gjorde allt för att bevisa, det felet var hans. Trädets höjd och de svaga grenarna deruppe togos i betraktande, och minnesbetan borde vara skarp. Min sorg var stor naturligtvis, men det hjelpte ej, ensam lemnades jag deruppe för hela eftermiddagen och kände mig rysligt olycklig; men den, som tröstade mig, det var Ferdinand. Han kom upp till mig och roade mig med hvarjehanda historier och upptåg, så att aftonen förflöt ganska hastigt. Denna vänskapstjenst gjorde djupt intryck på mitt barnsliga hjerta, och jag beundrade honom i tysthet hela den sommaren, ehuru vi ofta grålade.

Dessa och många andra dylika äfventyr stodo så lifligt för mig, då jag nu återsåg Ferdinand. Men var detta verkligen han? Ju mer jag såg af honom, dess mer spårade jag dock af hans karaktär som gosse. Det är samma frimodighet i blicken och ärliga uttryck öfver pannan, fast håret numera prydligt omgifver den senare. När han skrattar, så hjertligt att det smittar alla, då är han åter den odygdige pojken, och skalken ler uti hans ögon, hvar gång något af de gamla strecken komma på tapeten. Men hans sätt att vara har blifvit så städadt, hans hållning så kraftfull och manlig, hans röst så djup och välljudande, hans konversation med de äldre så innehållsrik, så jag känner ändå ej igen honom. Kan fyra år göra så mycket.

Dessa voro mina reflektioner i går, få se, hvad jag i dag kan tycka.

9 juli. Ferdinand är verkligen för mig en ny kusin — det vill säga, så lik den gamla, som den höga björken der på sin raka stam liknar den veka telningen vid hans sida. Det är samma färger, samma former, och ändå — björkar bli ej vackra, förr än de bli gamla, så tycker åtminstone jag. Jag ville kalla det trädet Ferdinand; men då är den stora, stora hängbjörken pappa, det är ändå no ett.

Pappa, som alltid varit svag för sin brorson, tycks nu vara det mer än någonsin. Han upptager honom nästan för mycket. De röka, rida, promenera och konversera oupphörligt; man får knappt se röken af dem; jag tycker det börjar bli tråkigt. Visst kommer han ibland kilande efter mig, då jag går ut, och följer mig gerna; det är roligt. Jag har nu måst flytta mina läs- och skrifstunder upp på mitt rum för att ej bli störd. Hur tidigt jag än försökte att gå ut, så var han alltid färdig att följa med. Just om morgnarna söker han mig mest, då vill han ej störa pappa, som helst arbetar den tiden.

I går gingo vi i skogen, min allra käraste väg, som slingrar sig fram öfver kullar och genom dalar, den är så omvexlande. Ibland tycker man sig vara långt, långt bort från all menniskoverld, ensam i oändligheten, och helt oväntadt kommer man fram till en fri utsikt öfver sjön och alla menniskoboningar på holmar och ständer, der är civilisation, lif och rörelse. Jag gjorde just mina betraktelser häröfver, och Ferdinand var animerad liksom jag. Slutligen sade han: men här går du så ensam och drömmer; blir det dig icke tungt och dystert i granskogen? Den skulle trycka mig obeskrifligt; jag blefve snart melankolisk här.

— Tvärtom, den är min käraste vistelseort. Här talar allt till mig mer än ute bland menniskorna, här känner jag mig aldrig ensam. Vinden talar, der den susar genom furornas toppar, ett mäktigt språk: det ljuder skönare än musik för mina öron. Fåglarna kvittra sina glada lofsånger så hjertligt, att jag ibland måste delta deri. Blommorna — de små, små blommorna, vi plockade just då linea, som vexer ymnigt på kullarna, de tala ju det allra vänligaste språk med sin ljufliga vällukt. Ja, här är allting skönt och sannt, en rik omvexling på det alltid stora themat, den gudomliga kärleken.

Ferdinand såg upp med en klar blick: det äro sköna tankar, sade han, och just lik dig. Ja, naturen är vacker, och stor är dess upphofsman.

Jagkände bittert, hur litet verkligt han fattade af Guds kärlek, och sade ofrivilligt: ja, indianerna dyrka den Store Anden, som skapat allt.

— Ja, och jag är ej klokare än de, menar du, svarade han sarkastiskt; kanhända är det så; men du svärmar.

— Nej, jag svärmar ej, utropade jag med rörelse. Gud är något mera att lära känna, än detta stora oändliga, ofattliga och för oss förkrossande. Han är också uti allt det minsta, det ljufvaste, det närmaste. Han är i våra hjertan; och är han icke der, så finnes Han för oss ingenstädes.

Ferdinand betraktade mig uppmärksamt, jag kan ej säga med hvad uttryck; men hans röst var mild, då han svarade:

— Du har kanske nog rätt.

— Ack, säg ej kanske — det är visst.

— Låt vara då — du har visst rätt.

— Fy, Ferdinand, det är för allvarsamt att leka med.

— Det var ej heller min mening. Förlåt om jag sårade dig.

— Icke mig — icke mig; men jag ville så gerna, du kunde förstå.

— Jag önskar intet högre än att förstå dig, svarade han hjertligt. Här afstannade vårt allvarliga samtal.

Hur halft, hur oriktigt uttryckte jag mig ej; och jag behöfver mycket lära förrän jag sjelf ens vet, hvad jag riktigt menar.

17 juli. Det är bra längesedan, jag skref. Hvad har då hindrat mig? Jag vet det ej. Jag har varit mycket ute med pappa och Ferdinad. Pappa har åter börjat visa mig sin gamla svaghet; han öfveröser mig med presenter och allehanda ömhetsbetygelser och är glad och lycklig som ett barn. Och jag, hvad är det då med mig?

Är allt då åter som förr! Det tyckas alla anse. Jag börjar blifva rädd, mitt hjerta klappar med en hittills okänd styrka; jag darrar ofta, dock tror jag ej, att det är af ruktan men jag vet ej hvad.

VI.

Skilsmessan.

Ur dagboken. 29 juli. I går voro vi alla ute på sjön, småsyskonen voro äfven med. Vår lilla roddbåt roddes af gossarna och Ferdinand, och jag fick styra. Ack, det var så roliga! Sjön var sakta upprörd, så båten gungade så behagligt på vågorna; den friska sjövinden satte rosor på hvarje kind och glädje uti hågen. Ute på sjön hvilade vi på årorna och sjöngo. Ferdinand har en vacker röst, och pappas är förtjusande, det lät så obeskrifligt bra mellan bergen. Men sången distraherade oss för mycket; vi märkte ej, att en skuta styrde just i vår väg, förrän lilla Hanna förfärad skrek till: se båten! Aldrig glömmer jag det förfärliga ögonblicket. Skutan stod redan öfver oss som ett stort rörligt svart berg, hvilket hotade att falla öfver oss och trycka hela vår lilla farkost ned i det mörka djupet. Men fortare än tanken, sträcktes alla armar mot dess branta sida, och lyckligtvis var vår båt så lätt, att den flöt undan för tryckningen som ett nötskal, och vi voro snart räddade ur denna ögonskenliga lifsfara. Men då var Ruth försvunnen. Vid den tvära kastningen af båten hade hon, som satt fördjupad i en bok, förlorat jemnvikten och fallit i sjön; ingen märkte det i den stora förvirringen; men nu, hvilken ångest tecknades på allas ansikten. Ferdinand var fortare än tanken i vattnet, men han visste ej alls åt hvilket håll han borde vända sig, hon syntes inte alls till. Ångesten steg med hvarje ögonblick. Då syntes ändtligen någon rörelse i vattnet längre bort, och hon kom åter upp. Alla ropade på en gång till Ferdinand, han såg henne också genast, men de ögonblick, som följde voro förfärliga. Fruktan, stegrad till den gräsligaste spänning, att han ej skulle hinna henne, förrän hon åter sjönk, och sedan: om hon verkligen var vid lif, då vi ändtligen hade henne i båten stel och kall som et lik.

Pappa nästan flög upp med henne i sina armar, så snart vi hunnit till land, och vi följde, det fortaste vi kunde. Han var lika blek som hon, då han lade ner henne derinne på soffan. Och mamma se'n! Så klok och redig, ehuru darrande och blek äfven hon; allt som kunde göras gjorde hon — och så fort och tyst. Hennes bemödanden kröntes också snart med framgång. Ingen annan har sedan fått sköta Ruth, hela natten satt hon vid hennes säng; men i dag är hon utom all fara.

Tänk om vi alla förgåtts dernere i det hemska djupet, hvad hade då blifvit sedan? Denna tanke förföljer mig. Hur litet jag någonsin tänkt på döden, det känner jag nu; och huru jag på senaste tiden lagt åsido alla allvarliga tankar, det förskräcker mig. Herre hjelp, ty jag förgås.

10 augusti. Åter ett så långt uppehåll, och jag har bara lekt och skämtat under tiden. Då jag ser tillbaka på min sista anteckning, förskräckes jag öfver att åter hafva glömt allt detta. Vi ha ridit, promenerat, rott och lekt, den ena dagen som den andra. Ferdinand är numera min ständiga följeslagare. Jag tyckte i början, att jag skulle vilja tala så mycket allvar med honom, och nu är det han, som narrat mig att prata tok i stället. Jag kan aldrig reda mig mot hans godmodiga sätt.

Häromdagen visade han mig en mängd vackra fotografier, som han samlat under sina resor. Många saker roade mig, både af byggnader, landskap och taflor. Han gjorde mig en mängd frågor och narrade mig att afgifva mina omdömen djerft och ofta mycket dumt; detta roade honom särdeles.

Då vi såga porträttet af en vacker nunna, italienska tror jag, med det sorgliga doket kring sitt unga ansikte, sade han: så skulle du se ut i den drakten. Skulle du velat blifva nunna, om du lefde der?

— Nej, aldrig, förklarade jag bestämt.

— Hvarför det då?

— Emedan jag ogillar klosterlifvet.

— Du älskar ju ensamheten, säger du.

— Det är något helt annat.

— Kanske du skulle hellre bli aktris, sade han hastigt derpå. Du skulle spela superbt, och rösten är inte så oäfven.

Jag vände mig bort med ovilja.

— Se der en ypperlig effekt i den rörelsen, ingen skulle kunna gjort det bättre.

Jag flammade upp: hans lättsinniga ton retade mig öfver all beskrifning; jag vet ej, hvad jag sade, men ett svall af ord, visst icke kloka, kom brusande öfver mina läppar. Han betraktade mig med största belåtenhet, liksom han lyckats i ett roligt puts. Då brast jag ut i tårar.

Han ville trösta mig, och hans sätt var högst bevekande, men det var nu försent, jag sprang vredgad min väg.

Men detta är förfärligt. Hvad skall jag göra, jag ser ingen väg ur denna labyrint. O, Gud, se till ditt arma barn och fräls mig från allt ondt — ja från mig sjelf, skulle än hjertats ömmaste trådar slitas dervid. Du — Du allena måste jag tjenas, Dig allena vill jag tilhöra i tid och evighet. Amen.

12 augusti. Det blef dock slutligen försoning af, han bad mig så vackert. Men ingen af oss ha blifvit klokare för det. Han sårar mig ej mera med sitt lösa prat, men han narrar mig att säga tusen dumheter, som är nästan värre. Jag kan ej låta bli att följa med hans tankeutflykter; han är ädel, högsint och god af naturen. Mot fattiga är frikostig ända till öfverdrift, men att de stackars negrerna nu slita af brist och nöd, som vi, det fattar han ej. Han talar om, hvad skada det är, att slafveriet i Amerika upphört, hur illa de stackars negrerna nu slita af brist och nöd, som de förut ej visste af. Han talar om de fattiga här, om deras fiende, brännvinet, och han blir riktigt vältalig, men vid frågan om, hur det skulle kunna afhjelpas, så har han ej någon tanke för att höja dem till sedlig kraft och oberoende. Vi disputera ofta, och jag blir alltid het; då blir han glad, det ser jag, ehuru han höfligt söker dölja hur road han är.

Detta förargar mig rätt innerligt; men jag misstänker, att hans tankar äro ädlare, än han vill låta påskina, och att han vill narra mig till strid. Jag försöker vara kall som is, men det lyckas sällan.

Emellertid lefver jag ett underligt lif; det är som smältes allt allvar bort, bit för bit, under alla dessa heta debatter. Jag blir allt svagare och svagare i mina argumenter, och slutligen gå väl mina principer helt upp i rök. Hvad skall detta bli af! — Jag börjar känna en brännande oro i mitt inre, så olik det lugn, hvarmed jag i våras tyckte mig kunna bära allt.

Men Gud skall dock segra — ehuru jag ej kan det

1 september. Så blef det då ändtligen klart; ack, att den dagen i går aldrig hade randats.

Ferdinand sade, att han älskade mig, att pappa med glädje skulle se vår förening, jag vet ej mer, men han talade länge.

Jag satt tillintetgjord; i ett ögonblick blef det mig nu tydligt, att jag äfven älskade honom och gjort det länge; mitt hjerta slog hörbart, pulsarna tycktes vilja sprängas af blodets hastiga lopp; jag kunde knappt hålla mig uppe. Jag älskade Ferdinand, och jag hade varit nära att för hans skull öfvergifva min himmelska brudgum. Det fick inte blifva så. Jag måste säga honom allt, att jag aldrig kunde blifva hans, aldrig någon judes maka. Mitt lugn återkom småningom, och med stadig röst kunde jag göra min mening klar för honom, under det att en iskyla genomträngde mig, och jag tyckte mig förvandlas i en stod af sten. Men något af Guds frid genomströmmade mig tillika och återgaf mig lifvet, som jag så länge saknat.

Ferdinand var blek och upprörd; han hade nog ädelmod att genast fatta min sorgliga belägenhet och ehuru jag såg att han led, beklagade han sig icke med ett ord. Välsignelse var hans afsked — och han var borta.

Men nu — pappa — o jemmer öfver allt; hur skall detta sluta. Herre, förbarma Dig! nu är Ditt barn i djup nöd; dock det är Du, som skickat den, jag tackar Dig.

Berthas sorg blef nu alltför djup, att hon skulle kunnat uttrycka den på papper — hennes bok fick hvila.

Grosshandlaren, som byggt så stroa förhoppningar på föreningen med Ferdinad, kunde ej hejda sin vrede och sin smärta. Han hade sett deras ömsesidiga böjelse tillväxa, och han lyckönskade sig i tysthet att snart få se den dag, då alla de hotande husliga bekymren skulle försvinna som en dimma. Ett afslag var ju galen-

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 73 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg — Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar.

Åtta Afd.: Ankor — Ankskötsel — Gäss—Gässkötseln— Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

730-734 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla [illegible] 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.